Häneen on vaikea luottaa – mutta vielä vaikeampi häntä on vastustaa.

Uhkarohkea

ELSIE SILVER

TAMMI

ELSIE SILVER

Uhkarohkea

Suomentanut
Hanna Arvonen

TAMMI
HELSINKI

Ensimmäinen painos
Englanninkielinen alkuteos *Reckless* ilmestyi 2023.
Copyright © 2023. RECKLESS by Elsie Silver
All rights reserved.
Suomenkielinen laitos © Hanna Arvonen ja Tammi 2026
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä,
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki.
ISBN 978-952-04-8358-6
Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Kaikille uupuneille äideille siellä jossain.
Minä näen teidät.

1

Winter

”En tajua, miksi ihmeessä haluat mennä töihin siihen kämäiseen pieneen maalaissairaalaan.”

Luulin joskus, että Rob on hyvä tyyppi.

Nyt tiedän paremmin.

”No kuulehan, Robert”, sanon hitaasti käyttäen hänen koko nimeään ihan vain saadakseni hänet kyrpiintymään, kun työnnän viimeisen paidan ylitsepursuavaan matkalaukkuuni. ”En ole varma, oletko tietoinen siitä, mutta maaseudullakin asuu ihmisiä – ihan oikeita ja eläviä – ja myös he tarvitsevat joskus lääkäriä.”

En tajua, miksi pakkaan niin paljon kamaa mukaani yhtä ainoaa työvuoroa varten. Kun olen Chestnut Springsissä, elän ensiapuosastolla työvaatteissa ja iltaisin hotellihuoneessani leggingseissä.

”Kiitos, että selvensit asiaa, Winter.” Robin äänessä on pureva sävy, joka voisi saada jotkut ihmiset kavahtamaan – mutta ei minua. Synkkä puoli minusta on järjettömän ylpeä siitä, että tiedän tasan tarkkaan, miten saan mieheni vittuuntumaan. Huuliani nykii, kun yritän hillitä tyytyväisen hymyni.

”Mutta miksi juuri siihen sairaalaan? Miksi Chestnut Springsiin? Häivyt jatkuvasti sinne, etkä edes kerro olevasi lähdössä. Nyt kun tarkemmin ajattelen”, Rob hieraisee leukaansa dramaattisesti nojaten makuuhuoneeni ovenpieleen, ”et ole koskaan edes vaivautunut kysymään, haluanko vaimoni ottavan sellaisen työn vastaan. Tämä on kaikkea muuta kuin fiksu urasiirto.”

Aina kun hän marisee kuin pikkukakara, huomaan ihmetteleväni, miten olen ikinä voinut pitää häntä puoleensavetävänä.

En ole varma, milloin hänen leuassaan olevasta kuopasta tuli minun silmissäni kuvottava. Se vain on. Se, miten hän kampaa tukkansa otsalle pienelle laineelle, jossa ei karvakaan värähdä edes tuulisella säällä, sai ennen hänet näyttämään silmissäni tyylikkään huolitellulta.

Nyt se näyttää feikiltä.

Yhtä feikiltä kuin suuri osa elämästäni hänen kanssaan on ollut.

Olen melko varma, että hän kampaa tukkansa sillä tavalla vain koska on liian turhamainen myöntääkseen alkavan kaljuuntumisen.

Eikä mikään saa miehen maskuliinisuutta kutistumaan ja kuihtumaan minun silmissäni niin pahasti kuin se, että hän valittaa naisen ammatillisesta itsenäisyydestä. Hän voisi yhtä hyvin polkea jalkaa ja rynnätä tiehensä kuin pikkuruinen sovinistitaapero.

Tartun vetoketjuun ja pakotan sen kiinni matkalaukun pursuilemaan pyrkivästä sisällöstä huolimatta. ”Aika hassua”, aloitan pitäen huolta siitä, että äänensävyni on viileä ja tyyni. ”Ihan tuntuu siltä kuin… sinä olisit vihoviimeinen ihminen, jolta ikinä pyytäisin elämänohjeita.”

Saan lopulta pienen ähkäisyn saattelemana vetoketjun

kiinni ja tuijotan kovakuorista matkalaukkua kädet lanteilla tyytyväisen hymyn häivähtäessä huulillani.

”Mitä helvettiä tuo oli tarkoittavinaan, Winter?”

Rob sanoo nimeni jokaisen lauseen loppuun kuin yrittäisi nuhdella minua.

Pilkka osuu hänen omaan nilkkaansa. Minun nenilleni ei hypitä.

Rob on autuaan tietämätön siitä, mitä terveydenhuoltojärjestelmässä luoviminen nuorelta naislääkäriltä vaatii. Jos antaisin Robin kaltaisten heikkojen miesten jyrätä minut joka käänteessä, minulla ei olisi mitään mahdollisuuksia.

Tämä ura on ainoa, mikä on koskaan ollut kokonaan minun, joten Rob voi haistaa pitkän paskan.

Taivutan sormiani niin, että voin silmäillä laiminlyötyjä kynsiäni, ja yritän näyttää ikävystyneeltä. Mietin, saisiko Chestnut Springsissä kunnon manikyyrin. ”Älä esitä tyhmää. Se ei sovi lainkaan yhteen ruikuttamisen kanssa.”

En voi olla kysymättä itseltäni, miksi olen vielä naimisissa. Tiedän, miksi olin alun perin päättänyt kestää sitä. Mutta nyt? Nyt minun täytyy vain ryhdistäytyä ja hoitaa homma. Katson matkalaukkuani, joka on pakattu niin kuin olisin lähdössä pitkäksikin aikaa, enkä voi olla pohtimatta, tietääkö alitajuntani jotain, mitä en itse tiedä.

Ehkä sisäinen narttuni on päättänyt ottaa ohjat ja räjäyttää minut lopullisesti vapaaksi.

Minulla ei ole mitään sitä vastaan.

”Älä sinä saatana puhu minulle tuohon sävyyn”, Rob sanoo.

Katson silmät sirrillään kynsinauhojani ja yritän niellä sisälläni kuplivan raivon. Kuuma, sula laava porisee viileän pinnan alla ja odottaa malttamattomasti, että saisi räjähtää esiin.

Olen pitänyt sen kuitenkin kurissa jo vuosia. En anna tohtori Rob Valentinen olla se, joka saa raivoni purkautumaan.

Hän ei ole vaivan väärti.

Katson häntä huoneen poikki. Minun huoneeni, koska kun kerroin hänelle selkeästi, etten enää nukkuisi hänen kanssaan samassa sängyssä, hän ohjasi minut vierashuoneeseen sen sijaan, että olisi itse muuttanut pois – ehta herrasmies kun on.

Vaikka hän on syypää.

On hänen syytään, että olemme tässä tilanteessa.

Pahinta on, että tosiaan rakastin häntä joskus. Hän oli kokonaan minun. Kuin turvapaikka lapsuudenkotini kylmän sodan jälkeen.

Laskin suojaukseni ja annoin itseni rakastua päätä pahkaa.

Hän särki sydämeni paljon pahemmin kuin aion koskaan paljastaa kenellekään.

En vastaa hänelle vaan tartun matkalaukun kahvaan ja työnnyn päättäväisesti sutjakan aviomieheni ohi ja ulos huoneesta päästäkseni etuovelle meidän isossa, yhdeksänsadan neliön kodissamme.

Kuulen hänen seuraavan perässä. Pikkukengät kopisevat marmorilla. Eikä hän tietenkään tarjoudu kantamaan matkalaukkuani.

Kuiva hymy karehtii huulillani ja pudistan päätäni ajatukselle, että Rob vaivautuisi eväänsä liikauttamaan auttaakseen. Avioliittoni hajoamisessa vaikeinta minulle on ollut hyväksyä se, etten lainkaan aavistanut sitä ennalta. On yksinkertaisesti… nöyryyttävää, että voin olla fiksu ja pätevä ja strateginen kaikessa, mitä teen, ja silti tämä paskiainen pääsi yllättämään minut totaalisesti.

Huijatuksi tuleminen ärsyttää minua järjettömästi.

Tunnen raivon säteilevän hänestä, kun hän kihisee vieressäni, mutta minä vain jatkan tyynesti matkaa, vedän pitkävartiset nahkasaappaat jalkaan ja puen ylleni pitkän, ruskean villakangastakin.

”Ihan oikeasti, Winter? Etkö aio alentua edes vastaamaan minulle?”

Solmin rauhallisesti takin vyön ja tulen siihen tulokseen, ettei minulla ole pienintäkään halua osoittaa minkäänlaista kunnioitusta häntä kohtaan.

Ikävä kyllä Rob tuntee minut hyvin. Olemme olleet yhdessä viisi vuotta, mikä tarkoittaa, että hänkin tietää, miten minut saa vittuuntumaan.

Hän katsoo minua siristäen ilkeästi silmiään. ”Näytit paremmalta, kun hiuksesi olivat vaaleammat.” Hän osoittaa syyttävästi etusormellaan tummempia raitoja, joissa on lämpimämpi sävy. Hän on aina suhtautunut hopeanvaaleisiin hiuksiini pakkomielteisesti ja hokenut, miten valtavasti hän niistä tykkää. ”Tämä uusi väri ei ole viehättävä. Se näyttää likaiselta.”

Juurikasvun jatkuva värjääminen, säännöllinen hopeashampoon käyttäminen ja syvähoitojen tekeminen veivät liikaa aikaa uupuneelta apulaislääkäriltä, joten pyysin kampaajaltani tummia raitoja.

Räpäytän pari kertaa silmiäni kuin en voisi uskoa, että hiusten värjäämättä jättäminen näyttää olevan hänelle henkilökohtainen loukkaus.

Oikeasti se on kuitenkin helppo uskoa. Koska tänä vuonna hän on riisunut naamionsa ja paljastanut minulle sen alla olevan etuoikeutetun kusipään rumuuden.

”Hassua. Pidin sinusta enemmän, kun elin siinä uskossa, ettet ollut groomannut alaikäistä pikkusiskoani ja sitten käyttänyt häntä hyväksi.”

Hän tuhahtaa ivallisesti. Tuhahtaa. ”Ei se niin mennyt. Minä olin hänelle pakkomielle.”

Nyrpistän nenääni haistaessani hänestä uhoavan hevonpaskan lemun. ”Paljon vanhempi lääkäri pelastaa alaikäi-

sen potilaansa hengen. Käyttää fyysistä vetovoimaansa ja vaikutusvaltaansa tyttöön saadakseen tämän syömään kädestään. Lääkäristä tulee tytölle sankari. Ja heti kun tyttö täyttää kahdeksantoista, lääkäri alkaa nussia häntä salaa niin kuin hän olisi likainen salaisuus. Mutta kun mies tapaa tytön vanhemman, soveliaamman sisaren, hän hylkää tytön muitta mutkitta ja nai sisaren, jottei joudu vaarantamaan uraansa lääkärin etiikan rikkomisen takia. Ai niin!" Nostan sormeni ilmaan. "Paitsi että tarinassa on vielä yksi pikku yllätyskäänne. Hän ei luovu nuoremmasta sisaresta ihan kokonaan. Hän stalkkaa ja ahdistelee tyttöä ja sabotoi tämän kaikki uudet suhteet ihan vain siksi, että voi tehdä niin. Tai ehkä se vain lievittää hänen tuskaansa vetäytyvästä hiusrajasta, jonka hän yrittää niin kovasti peittää."

Vihani kuohuu, mutta minä lietson sitä itse, koska minua suututtaa että olen missään vaiheessa erehtynyt antamaan hänelle siimaa.

Hän ristii käsivarret rinnalle ja mulkoilee minua kaikessa kenmäisessä komeudessaan tyylikkäästi kammattuine kultakutreineen ja kirkkaansinisine silmineen. "Tiedät kyllä, etten koskaan rakastanut häntä."

Valkohehkuinen raivo lävistää minut. Kaikki ympärillämme sumenee, kun katseeni keskittyy kusipäähän, jonka kanssa erehdyin menemään naimisiin. Yritän kuitenkin pitää äänensävyni viileänä. Olen vuosia harjoitellut tämän julkisivun ylläpitämistä, ja se on kantanut minut läpi kaikkein tuskallisimpienkin hetkien. Hallitsen sen täydellisesti.

Tänään se on kuitenkin vaikeaa.

"Luuletko oikeasti, että asiaa parantaa se, ettet koskaan rakastanut häntä? Puhut nyt pikkusiskostani. Joka melkein kuoli. Ja jota sinä kusetit vuosikausia. Enkä sen puoleen usko, että olet koskaan rakastanut minuakaan."

Sanani kaikuvat tilavassa eteisaulassa, kun tuijotamme toisiamme murhaavasti.

”Olen toki.”

Olen toki. Siinäkö on hänen rakkaudentunnustuksensa minulle?

Naurahdan katkerasti. ”Ketä sinä saatana oikein yrität huijata, Robert? Miten jaksatkin koko ajan valehdella ja huolehtia siitä, että tarinasi pysyvät johdonmukaisina? Pelisi on nyt kuitenkin pelattu. Minä näen sinut. Sait minut uskomaan, että minulla oli muka jotain, mitä ei koskaan oikeasti ollutkaan. Vedätit minua.”

Hän ei yritä väittää vastaan. Hän vain mulkoilee. Sen ei pitäisi satuttaa, mutta se satuttaa silti.

”Se, mitä teit minulle, on samantekevää. Mutta vihaan sinua sen takia mitä teit Summerille. En olisi koskenut sinuun pitkällä tikullakaan, jos olisin tajunnut, millainen mies oikeasti olet. Valheella on pitkät jäljet. Se on nyt uusi kansanviisaus.”

Sen sanottuani tartun taas matkalaukkuuni ja käännyn kannoillani. Heilautan oven auki niin kovaa, että se iskeytyy seinään. Inhoan sitä, miten raivoissani olen. Sitä, etten pysty hillitsemään itseäni. Pidän kuitenkin pään pystyssä ja hartiat alhaalla ja kävelen ulos talosta niin tyynen piittaamattoman näköisenä kuin pystyn.

”Tarkoittaako tuo, että sinä jätät minut?”

Miten noin paljon kouluja käynyt tyyppi voi olla noin tyhmä? Melkein purskahdan nauruun. Kävelen vain eteenpäin ja taputan häntä ohi mennessäni kuin koiraa, vaikka pukkihan hän on. ”Käytä hienoa lääketieteen tutkintoasi ja koeta päätellä se ihan itse.”

”Et edes pidä siskostasi!” hän huutaa marisevaan sävyyn, joka riipii niskaani kuin joku vetäisi kynsiä liitutaulua pitkin.

”Aiotko nyt juosta hänen luokseen ja rukoilla anteeksiantoa, kun olet vuosikausia kohdellut häntä paskamaisesti? Lykkyä tykö vain. Odotan täällä, kun tulet häntä koipien välissä takaisin.”

En palkitse Robin piikittelyä edes vilkaisemalla taakseni. Näytän hänelle vain keskaria olkani yli ja saan tyydytystä siitä tiedosta, että hän on väärässä.

Ettei hän ole niin fiksu kuin luulee olevansa.

Enkä ole minäkään. Juuri nyt tunnen olevani tosi pieni ja tosi tyhmä.

Koska minä rakastan siskoani.

Minulla vain on tosi kieroutunut tapa näyttää se.

*

Toivon, etten kuole nyt, kun aion vihdoin ottaa elämäni edes jossain määrin hallintaani.

Haluan aloittaa puhtaalta pöydältä, mutta se pelottaa minua hirveästi.

Chestnut Springsin sairaala on vain tunnin ajomatkan päässä talosta, jossa asun, joten miksi matka tuntuu kestävän iäisyyden?

Aloin ottaa Chestnut Springsistä työvuoroja jo muutama kuukausi sitten, joten osaisin ajaa sinne vaikka silmät kiinni, mutta tänään pyryttää niin sankasti, että puristan rattia rystyset valkoisina.

Kiehun myös edelleen siksi, että menetin malttini.

Rob aloitti riidan sanomalla, ettei hän tajunnut, miksi haluaisin työskennellä tässä surkeassa sairaalassa, enkä halunnut kertoa hänelle totuutta.

Ensinnäkin on helpotus työskennellä sellaisessa paikassa, jossa en ole hänen vaimonsa enkä äitini tytär. Voin työsken-

nellä lääkärinä ja olla ylpeä työstäni joutumatta kestämään kuiskailuja ja sääliviä katseita. Ilman, että kaikki paska roikkuu niskassani.

Kaikki tietävät, mutta kukaan ei puhu, enkä kestä sellaista elämää. Tiedän kyllä, miten kaikki minut näkevät, koska en ole sokea tai kuuro. He eivät ehkä lausu ajatuksiaan ääneen, mutta kuulen ne silti kristallinkirkkaasti.

Olen lääkäri, joka sai asemansa sairaalassa perhesuhteiden ja avioliiton kautta.

Nainen, joka on etäinen, kylmä ja onneton.

Vaimo, joka on niin säälittävä, että katsoo pettämistä sormien välistä.

Toinen syy on se, että nyt jos koskaan haluan olla sisareni lähellä. Kun Summer oli sairas, hiivin salaa sairaalaan katsomaan häntä ja tutkin hänen potilastietojaan, jotta tietäisin, miten hän voi, vaikka olin vasta lääketieteen opiskelija. Ja nyt kun katson pikkusiskoani, näen vain kaikki menettämäni vuodet.

Näen naisen, joka eli kurjuudessa säästääkseen minut siltä.

Taidamme olla siinä suhteessa aika samanlaiset.

Nyt Summer on onnellinen ja kihloissa miehen kanssa, jonka tukka on ihan liian pitkä mutta joka rakastaa häntä tavalla, jota minä en ole koskaan kokenut. Olen kuitenkin myös onnellinen hänen puolestaan – hän on todellakin ansainnut ripauksen rauhaa ja onnea elämäänsä. Hän hylkäsi epäröimättä juristin uran ja häipyi kaasu pohjassa turvatusta työpaikasta isämme urheilumanagerifirmassa, vaihtoi ne kuntosalin pyörittämiseen pikkukaupungissa ja elämään viehättävällä pikku junttiranchilla.

Ihailen häntä.

Minulla ei kuitenkaan ole aavistustakaan, miten kuroisin välillemme revenneen kuilun umpeen. Niinpä otin osa-aikai-

sen työn pikkukaupungista, jossa hän asuu, koska toivon, että ehkä törmään häneen ja pääsen korjaamaan välimme luontevasti.

Päässäni pyörii jatkuvasti eräs kuvitelma. Yritän kai manifestoida sitä tapahtuvaksi tai jotain vastaavaa soopaa.

Siinä Summer astelee jalkakäytävällä ja törmään häneen poistuessani pääkadun pienestä pariisilaiskahvilasta. Hän häkeltyy nähdessään minut, mutta minä hymyilen hänelle lämpimästi enkä yhtään väkinäisesti. Sitten osoitan peukalolla olkani yli ja ehdotan: ”Hei, kuule, öö… mentäisiinkö kahville?” rennon hurmaavasti, mikä saa hänet vastaamaan hymyyni.

Kuvitelman toteutuminen tosin vaatisi, että viettäisin aikaa jossain muualla kuin sairaalassa tai hotellissa. Sen sijaan luikin noiden kahden turvapaikan väliä liian peloissani ja häpeissäni kohdatakseni hänet.

”Ja paskat”, mumisen ja oikaisen niiskaisten selkäni, katse tiukasti tiessä. ”Siri, soita Summer Hamiltonille.”

Hetken hiljaisuus, joka tervehtii minua, on vuosien odotuksesta raskas.

”Soitetaan Summer Hamiltonille”, konemainen ääni vastaa. Ilmoituksen muodollinen sävy on kuin puukonisku sydämeen. Tavallisesti kai siskokset olisivat tallentaneet toisen yhteystiedot puhelimeen jollain söpöllä lempinimellä. Jos olisimme ystäviä, puhelimessa ehkä lukisi hänen kohdallaan *Sum*. Nykyisellään voisin yhtä hyvin lisätä yhteystietoon hänen toisenkin nimensä.

Puhelin soi. Kerran. Kahdesti.

Sitten hän vastaa. ”Winter?” hän sanoo hengästyneenä. Hän ei kuitenkaan kuulosta syyttävältä. Vaan ehkä… toiveikkaalta.

”Hei”, sanon idioottimaisesti. Mikään määrä koulutusta tai lääketieteen oppikirjoja ei olisi voinut valmistella minua

tähän keskusteluun. Sen jälkeen, kun koko homma räjähti käsiin sinä päivänä sairaalassa, olen käynyt tämän keskustelun mielessäni läpi miljoona kertaa. Olen maannut öisin valveilla valmistautuessani siihen.

Eikä se silti näköjään riittänyt.

”Hei… Onko sinulla… oletko okei?” Summer kysyy.

Nyökkään, vaikka nenääni kirvelee. Olen ollut Summerille vuosien ajan ihan hirveä, mutta hän kysyy ensimmäiseksi, olenko minä okei.

”Win?”

Vetäisen syvään henkeä. Win. Helvetti. Lempinimi solahtaa hänen suustaan niin helposti. Mietin hajamielisesti, millä nimellä minä olen hänen yhteystiedoissaan. Olen aina kuvitellut olevani Ilkeä sisarpuoli tai jotain sen tapaista.

Summer on vain niin saatanan kiltti. Minua melkein oksettaa, että joku voi kohdella minua näin lempeästi kaiken sen jälkeen, mitä olemme kokeneet ja miten kylmästi olen itse häntä kohdellut.

En ansaitse Summeria – mutta haluaisin kyllä. Ja se vaatii rehellisyyttä.

”Ei, en taida olla okei”, sanon ja yritän peittää rykäisyllä värähdyksen äänessäni.

”Okei.” Osaan kuvitella, miten hän nyökkää ja mutristaa huuliaan, kun rattaat alkavat pyöriä hänen päässään hänen alkaessaan automaattisesti miettiä ratkaisua ongelmaani. Sellainen hän on. Hän hoitaa asiat kuntoon.

Minä olen lääkäri, mutta Summer on aina ollut parantaja.

”Missä olet? Haluaisitko, että haen sinut jostain? Oletko loukkaantunut?” Hän pitää pienen tauon. ”Ai! Tarvitsetko oikeusapua? En työskentele enää juristina, mutta voisin…”

”Voitaisiinko me tavata?” puuskahdan. Nyt taitaa olla hänen vuoronsa mykistyä hämmästyksestä. ”Olen jo mat-

kalla Chestnut Springsiin. Voisin… en tiedä.” Raskas henkäys kohoaa kurkustani. ”Tarjota sinulle kahvit?” lopetan ääliömäisesti ja vilkaisen digikelloa, joka on jo kuusi illalla.

Hänen pehmeä äänensä kuulostaa hiukan tukahtuneelta. ”Se olisi ihanaa. Mutta voitaisiinko vaihtaa kahvi viiniin?”

Kireä solmu avautuu rinnassani, vaikka en edes tiennyt sen olemassaolosta. Nyt kun huomaan sen, minusta tuntuu väkisinkin, että se on ollut siellä jo vuosia.

”Joo.” Sormeni naputtavat rattia. ”Joo. Viiniin. Hyvä.”

Ei helvetti, kuulostan ihan luolanaiselta.

”Koko perhe syö tänään yhdessä illallista tilan päärakennuksella. Sinne tulee muitakin, ja olisi ihanaa, jos sinäkin tulisit.”

Kurkkuani kuristaa, mikä on minulle vieras tunne. Tällainen ystävällisyys tuntuu oudolta, koska olen elänyt niin kauan steriilissä kuplassa Robin ja äitini kanssa. Tällainen anteeksiantavaisuus… en osaa reagoida siihen.

Niinpä vain menen virran mukana. Se kai on vähintä, mitä voin tehdä.

”Voisitko lähettää minulle osoitteen?”

*

Koska minulla oli niin kiire hakea kamani ja painua helvettiin Calgarysta, olen yrittänyt aktiivisesti unohtaa bensatankkini. Tilanne on taatusti jo riskialtis, ja ahdistukseni vain kasvaa, mitä pidemmälle ajan.

Lopulta annan periksi ja pysähdyn tankkaamaan Chestnut Springsissä ennen kuin lähden epämääräiselle kärrytielle, joka puhelimeni kartan mukaan johtaa karjatilalle.

Tankatessani ja palellessani toivon, että olisin pukeutunut asianmukaisempiin talvivaatteisiin, ja annan huolen

tihkua sisään huolellisesti rakennettujen suojamuurieni halkeamista.

Huolen Summerin tapaamisesta.

Ja siitä, että istuudun pian illallispöytään, jonka ääreen kokoontunut ihmisjoukko epäilemättä pitää minua katalana narttuna.

Huolen lumisista teistä. Viime aikoina olen nähnyt ensiavussa ihan liikaa autokolarien aiheuttamia vammoja.

Huolen urastani ja siitä, mitä helvettiä minun pitäisi tehdä – ja minne lopulta päädyn.

Huvittavaa kyllä – joskin hyvin synkällä tavalla – minua ei juurikaan huolestuta se, että aion jättää Robin lopullisesti. Olen lykännyt sitä jo liian pitkään. Olen harkinnut asiaa ja analysoinut eri näkökulmia.

Pidin avioeroa epäonnistumisena, mutta lähtö tänä iltana ei tuntunut siltä.

Se oli helpotus. Aivan kuin joku olisi seisoskellut painona rintakehäni päällä, ja minä olisin vihdoin ryhdistäytynyt ja työntänyt hänet pois. Lihakseni ovat väsyneet ponnistelusta ja olen saanut kärhämästä muutaman kolhun ja mustelman.

Olen saanut siipeeni, mutta pystyn vihdoin hengittämään tuskan läpi.

Huokaisen raskaasti ja näen hengityksen pöllähtävän suustani utuisena pienenä pilvenä. Se piirtyy selvästi näkyviin neonvaloissa, joiden loisteessa bensapumput kylpevät. Sormenpääni muuttuvat sekunnissa kihelmöivistä tunnottomiksi puristaessaan punaista muovikahvaa. Hytisen paikallani ja kohotan katseeni, kun kuulen kellon kilahtavan huoltoaseman oven avautuessa.

Leveäharteinen mies, joka astuu ulos lasiovesta, näyttää varsinaiselta kukkoilijalta. Tummat hiukset, vielä tummemmat silmät, ripset, joita sisäinen blondini kadehtii hiukan.

Hän katsoo ostamaansa lottokuponkia virnuillen aivan kuin uskoisi voittavansa.

Voisin kertoa hänelle, ettei hän voita. Että se on pelkkää rahan tuhlausta. Hän vaikuttaa kuitenkin mieheltä, joka viis veisaisi kommentistani.

Hänellä on jalassa maiharit, joiden nauhat ovat auki. Farkkujen lahkeet on rutattu niiden päälle. Kaulassa roikkuvat kaksi pitkää, hopeanväristä ketjua katoavat ruudullisen paidan alle, josta on hiukan liian monta nappia auki, ja paksu neuletakki on vedetty huolettomasti sen päälle.

Hän on yrittämättäkin seksikäs. Edes ikävä sää ei näytä vaivaavan häntä. Voisin vaikka lyödä vetoa, että hän hyppää aamuisin sängystä nukuttuaan eiliset sukat jaloissa ja työntää ne vain takaisin noihin kuluneisiin maihareihin.

Voisin lyödä vetoa, että hänen kätensä ovat karheat. Ja että hän tuoksuu nahalta. Sen hienostelijan jälkeen, jonka kanssa olen viettänyt viimeiset muutamat vuodet, edessäni olevan miehen rosoinen vetovoima tuntuu vastustamattomalta.

Olen tuijottanut häntä niin pitkään ja perusteellisesti, että bensapumpun kahva naksahtaa äänekkäästi katkaistessaan polttoaineen syötön, kun tankki on täynnä.

Ääni herättää miehen huomion, ja hän kohdistaa viehätysvoimansa täydellä voimalla minuun. Kulmikas leuka, jossa on juuri sopivasti sänkeä, ja huulet, jotka menevät miehellä täysin hukkaan. Hän on ihan naurettavan hyvännäköinen.

Painan pääni nopeasti kumaraan ja sählään bensapistoolin kanssa saadakseni sen takaisin pidikkeeseen. Kieleni livahtaa nuolaisemaan huulia.

Vaistoan, että hottismetsuri katsoo minua, mutta en kohota katsettani varmistaakseni asian. Rinnassani lepattaa ja posket kuumottavat tavalla, jota en ole kokenut tosi pitkään aikaan.

Koska olin oikeasti onnellisesti naimisissa. Ja nyt… en ole.

Luulisin.

Tämä on ensimmäinen mies, jota annan itseni oikein luvan kanssa katsoa sopimattomasti. Mies, joka ei viitsi vaivautua solmimaan kengännauhoja ja lottoaa.

”Ääh”, ähkäisen itsekseni, kun lähestyn autoni ovea. Yhtäkkiä minua ei palele yhtään niin paljon kuin aikaisemmin.

Juuri kun olen istuutumassa ratin taakse, vilkaisen miestä olkani yli.

Hän seisoo hopeanvärisen avolavansa vieressä.

Ja katsoo minua edelleen tietävä virne naamalla.

Haroo täydellisen pörröisiä hiuksiaan ja iskee minulle silmää.

Istuudun autoon ja ampaisen pimeälle tielle päästäkseni mahdollisimman nopeasti pois.

En todellakaan kaipaa elämääni ketään, joka saa minut tuntemaan, ettei keuhkoissani ole tarpeeksi happea, vaikka olen juuri vetänyt henkeä.

Jääkuningatar. Hottishärkäratsastaja. Kirjaimellisesti unohtumaton yhden illan juttu. Kenen sydän sulaa ensin?

Winter Valentine jättää kelvottoman miehensä ja muuttaa Chestnut Springsiin rakentamaan uutta elämää – ja uuden elämän hän totisesti saa, kun tielle osuu tienoon komein ja hurmaavin härkäratsastaja Theo Silva. Kuuman yhden illan jutun on tarkoitus jäädäkin yhteen iltaan, mutta kohtalo päättää toisin, kun raskaustesti yllättäen näyttää plussaa…

Chestnut Springs -sarjan neljäs osa *Uhkarohkea* maustaa sykähdyttävän tarinan rakkauteen ja vanhemmuuteen kasvamisesta ripauksella Villin lännen tunnelmaa ja reilulla annoksella tulikuumaa toimintaa.

www.tammi.fi | 84.2 | ISBN 978-952-04-8358-6

Kansi: Hannah Wood – LGGB • Kannen kuvat: Shutterstock